

UNA MATANÇA IMPUNE

Joan Roura

Periodista, expert en Orient Mitjà, enviat de Televisió de Catalunya a Gaza

Ponència transcrita

El títol de la meua conferència, Gaza: una matança impune, ha quedat –ja els hi vaticino, els anuncio- que quedarà impune, no anirà ningú a la presó, no hi haurà judicis internacionals. Intentaré explicar una mica el context de per què ha passat això i del suport que va tenir a Israel, que això és el més preocupant, i per què quedarà impune.

En primer lloc, i per deixar les coses ben clares, perquè no ens enganyem i per no fer demagògia, durant la guerra de Gaza els dos bàndols van cometre crims de guerra. Hamas va disparar indiscriminadament contra població civil israeliana i Israel va fer exactament el mateix. La qüestió és la desproporcionalitat. Aquí està el tema, que Hamas va matar a 13 israelians i Israel va matar a 1.300 palestins, és a dir, el mateix crim multiplicat per 100. Això és el que cal que s'entengui. Hi ha molta gent que s'excita... aquest conflicte es viu molt, jo no sé per què a Catalunya especialment, però es viu molt apassionadament, la gent ho interioritza molt, la gent ho personalitza molt. Jo he perdut amics amb aquesta història. I és clar, això cal que se sàpiga, és a dir, no és el mateix bombardejar amb míssils kassam, que són de fabricació casolana i amb algun shihab, que sí que els importen de l'Iran, però que són míssils que si esclatessin aquí a l'última fila de cadires jo no en resultaria ferit. Però si es fa un "assassinat selectiu" amb un míssil teledirigit de mitja tona o d'una tona, es rebenta tot un edifici i mor el líder de Hamas i catorze, quinze o vint civils, estem parlant de tota una altra escala, és diferent. I això és el que denuncia Amnistia Internacional, Human Rights Watch i totes les organitzacions que segueixen aquests conflictes. Diuen que hi ha crims de guerra per les dues parts, però destaquen la desproporció en cadascun dels que apliquen aquest tipus de càstig col·lectiu contra poblacions civils. I això és evident, insisteixo, 13 -1.300, són pràcticament números rodons.

La Franja de Gaza -sabem on és, exactament a l'altre extrem de la Mediterrània- és el territori del món més densament poblat, fa 40 km per 14 de promig i hi viu un milió i mig de persones. Perquè ho acabem d'entendre bé, aquest milió i mig de persones en aquest territori de 40x14 estan totalment segellats de la resta del món, no només per Israel sinó pel gran aliat d'Occident que és Hosni Mubarak, que té segellada també la frontera, l'única frontera tret de la d'Israel que té Gaza, que és amb Egipte, al mar els pescadors només poden sortir 6 milles endins, el normal són 200, 6 milles són 10 km, és a dir, que a penes poden pescar perquè tan a prop de la costa allà està molt contaminat el mar i gairebé no hi ha pesca. Òbviament l'espai aeri no només Hamas no té aviació sinó que Gaza està constantment sobrevolada, no només per avions, helicòpters, sinó que ara s'han inventat com una mena de zepelins amb càmeres que constantment van filmant el que pugui passar. És a dir, és un territori que certament ha estat desocupat el 2005 però que continua ocupat des de fora. Jo utilitzo aquesta expressió, o sigui, Gaza no és que sigui un dels territoris ocupats sinó que és un territori ocupat des de fora, per terra, mar i aire. Aquí ens situem.

Si a un territori tan petit i tan poblat li engegues en tres setmanes centenars de tones de bombes és fàcil pensar que s'estan cometent crims de guerra, perquè és que no hi

ha espai pel bombardeig selectiu. I això és amb el que ens vam trobar quan finalment vam poder entrar. La Franja de Gaza va estar tancada durant pràcticament les tres setmanes d'operació militar israeliana, és la primera vegada a l'Orient Mitjà en vint-i-cinc anys que jo cobreixo –jo i milers de periodistes- que no se'ns permet cobrir una guerra en primer pla. No havia passat al Líban, no havia passat al Líban al 2006, no havia passat a la Guerra dels Sis Dies, no havia passat en el 73, no havia passat en el 77, no havia passat en el 82, no havia passat mai. I això indica la mala consciència amb què es va engegar aquesta guerra. Se sabia molt clar quan es va començar i pel tipus d'armes que s'estaven utilitzant, algunes de les quals -i això també ho explicarà la Donatella d'aquí dos dilluns- són armes prohibides, armes prohibides no com a tals. Els israelians van utilitzar fòsfor blanc, el fòsfor blanc és molt utilitzat a l'Orient Mitjà, van bombardejar el Líban al 82, s'ha utilitzat massivament a l'Iraq i a l'Afganistan, es va utilitzar al Líban al 2006, no és un arma prohibida com les bombes de fragmentació, el que sí està prohibit és utilitzar el fòsfor blanc en zones densament poblades i contra civils, que és exactament el que es va fer. Es va bombardejar fins i tot una escola a la localitat de Betlahia amb fòsfor blanc, nosaltres ho vam veure, ho vam poder comprovar, està filmat, ho han reconegut els israelians, el que passa que ells diuen que va ser per error. Es va bombardejar la seu central de Nacions Unides a Gaza amb fòsfor blanc i també, òbviament, era un objectiu prohibit per a aquest tipus d'armes, són armes químiques, el fòsfor blanc és un agent químic, que bàsicament crema, crema de dins cap a fora, és a dir, et deixa només els óssos, la roba intacta però la carn tota cremada, fa molt mal. I si no t'enganxa de ple doncs causa cremades gravíssimes que fan patir molt a la gent que les rep.

Quan vam entrar finalment a Gaza, pràcticament ja al final de la guerra, ens vam trobar un panorama bastant més desolador del que havien pogut mostrar ben poques televisions. I aquí cal elogiar molt la feina feta per un company nostre que es diu Ayman –no recordo el cognom- que era el corresponsal d'Al Jazeera, que va fer un treball impecable, no es va excitar gens, va explicar el que hi havia, i pràcticament va ser l'únic perquè la BBC, com que li van segrestar el corresponsal uns mesos abans estava en aquell moment sense corresponsal, i l'Ayman va ser l'únic no que va poder entrar sinó que com que ja hi era ho va poder explicar. I pràcticament era l'única font d'informació directa i sobre el terreny que podíem tenir els periodistes que malauradament no havíem pogut entrar a Gaza. Quan vam aconseguir entrar-hi, realment el panorama –a mi no m'agrada molt utilitzar adjectius- però era força desolador. Vam entrar per Eretz, com és el més normal perquè Rafah el van obrir abans els israelians que no Hosni Mubarak –no dic Egipte perquè Hosni Mubarak afortunadament no representa Egipte- però van obrir abans els israelians, vam poder entrar per Eretz, el primer que vam veure va ser la ciutat de Betlahia que estava realment molt malmesa i sobretot, i el que em va sobtar més, va ser el barri de Zeitun de la pròpia ciutat de Gaza. No només a causa dels bombardejos sinó que es veien –i a més a més és que era evident- les petjades dels tancs i dels bulldòzers com havien literalment destruït barris sencers, simplement havien passat per sobre de les cases.

Un dels casos més flagrants i que vam treure tots els mitjans de comunicació va ser el d'una família –allà les famílies no són com les nostres, allà una família pot tenir 60 o 70 membres perquè hi ha els avis, els germans i cada germà té 15 germans, etc.- i era una família que vivia al barri de Zeitun i que van tenir la mala fortuna de que es van creuar en el camí de l'assentament de Netzarin, que està més o menys al mig de la Franja de Gaza anant cap a la ciutat de Gaza, i no els van bombardejar, simplement els va passar una unitat de tancs per sobre dels edificis on vivien. Resultat, si no recordo malament però m'equivocaré d'un o dos, 29 morts. Van passar de nit, i a més a més era evident, ho vam estar filmant, això va sortir a totes les cadenes de televisió del món i es veien claríssimament les petjades dels tancs que anaven de l'antic assentament, perquè ja no hi ha assentaments a Gaza, de l'antic assentament de Netzarin els tancs van arrasar la part on ells vivien camí de Gaza.

L'objectiu de l'entrada, de l'ocupació de Gaza, segons el que va dir el Govern tenien tres objectius: destruir Hamas –que per cert, per a la Unió Europea i per al senyor Javier Solana és una organització terrorista, no només per als Estats Units i per a Israel-, restablir –i això és molt important, aquesta és la clau jo crec- la capacitat de dissuasió d'Israel que va perdre en la guerra del Líban del 2006, la guerra del Líban de 2006 la va perdre Israel, la va guanyar -les guerres és molt difícil dir qui les guanya i qui les perd, les perden els civils sempre- políticament la va guanyar Hezbollah i a Israel i sobretot a Ehud Olmert li va quedar l'espina aquesta, de dir hem de restituir la nostra capacitat de dissuasió. Què vol dir dissuasió? Vol dir la nostra capacitat de causar por a l'enemic perquè no ens ataqüi. La guerra freda es basava en això, el que passa és que afortunadament no es van utilitzar mai les armes que dissuadien, que eren les atòmiques. Per tant Israel es proposava, Ehud Olmert abans de plegar es proposava restablir la capacitat de dissuasió d'Israel. I tercer objectiu era alliberar el soldat Gilad, el soldat Gilad que havia estat segrestat per Hamas en territori israelià – les coses s'han de dir com són-, Hamas va entrar en territori israelià prop de la frontera amb la Franja de Gaza i va segrestar un soldat, encara el tenen. Jo diria que cap d'aquests tres objectius va ser aconseguit. Òbviament no només no es va destruir Hamas –després explicaré per què- sinó que Hamas es va reforçar. A l'Orient Mitjà, això és un clàssic, moltes vegades les derrotes militars, òbviament Hamas va ser duríssimament colpejat en aquesta guerra, van perdre molta capacitat militar, però políticament en va sortir reforçat. No van restablir el poder de dissuasió, perquè realment la situació ha quedat exactament tal com estava, Hamas continua tirant coets contra Israel i no van alliberar el soldat Gilad, que està pendent d'una negociació durant la qual molt probablement s'alliberarà Marwan Barghouti. Tothom ho diu. Marwan Barghouti era el líder d'Al Fatah de Cisjordània. És un home carismàtic que va lluitar en la segona Intifada, no se li coneixen delictes de sang, per bé que li han caigut si no recordo malament vuit o nou cadenes perpètuas, però tothom diu que serà indultat en els pròxims mesos en un intercanvi de presoners amb Hamas, etc.

Per tant, al meu entendre, cap objectiu va sortir acomplert. El Govern israelià que té uns excel·lents serveis d'informació sabia que no s'aconseguirien aquests objectius. Per tant, què buscaven els israelians amb l'ofensiva de Gaza del desembre-gener. Sincerament, jo crec que la substitució d'un bombardeig a l'Iran. Els sorprendrà. El Govern israelià tenia moltes ganes, havia demanat les armes, els permisos de vol sobre l'Iraq i el permís d'atacar l'Iran als Estats Units, era l'últim favor que demanava Israel a Estats Units, durant vuit anys de molts favors que els hi va fer l'Administració Bush als israelians. Volien atacar en el període que anava de les eleccions de novembre a la presa de possessió de Barak Obama al febrer i destruir bàsicament el reactor de Bushehr i les instal·lacions de Natanz, de l'Iran. George Bush, jo crec que en una de les escasses decisions amb bon criteri que va prendre, els hi va negar les armes, eren armes anti búnquer, era claríssim que ho van demanar, són un tipus de míssils que aconsegueixen penetrar 50 i 100 metres sota terra i després exploten. Són ben bé per destruir, diuen anti búnquer, però per destruir instal·lacions militars de profunditat, és a dir centrals nuclears. No els hi van donar el tipus d'armes, no els hi van donar el permís de sobrevolar l'Iraq i en tercer lloc no els hi van donar el permís per bombardejar l'Iran perquè es temien el que hagués pogut passar si s'hagués concedit el permís.

Aleshores, el Govern israelià format per Kadima –jo no comprenc com els periodistes diuen que és un partit de centre- i l'esquerra dels laboristes estaven perdent les eleccions, i no ho dic jo sinó que ho deia la premsa israeliana, no només la progressista sinó també la conservadora, allà no en deien "Operació Plom Fos", que és el que deien aquí, en deien "Operació Eleccions". Directament, "Operació Eleccions". És a dir que Kadima i els laboristes, veient que Netanyahu els estava "matxacant" en les enquestes, van decidir demostrar que ells podien ser més dusos que la dreta israeliana. Això no és la primera vegada que passava, ja va passar l'any 1996, "Operació Raïms de l'Ira", Simon Peres, matança al Líban, resultat: va guanyar

Netanyahu. Tretze anys després, “Operació Plom Fos”, resultat: guanya Netanyahu, per molt menys avantatge del que va guanyar al 1996, és a dir, no va arribar ni a guanyar aquestes eleccions, de fet va quedar el segon partit, Kadima li va treure un escó, però és que abans de l’operació militar a Gaza Netanyahu li treia deu o dotze escons a Kadima. Kadima és el partit de Tzipi Livni, aquesta senyora que tant agrada als mitjans de comunicació occidentals i que, quan ja portaven 800 o 900 morts a Gaza i la gent començava a passar gana, deia que no hi havia cap problema humanitari a Gaza i que tot era correcte. D’això tots ens en recordem, declaracions textuals: “no hi ha problema humanitari a Gaza”.

Bé, doncs, resultat de tota aquesta operació, com que és cert que, contràriament al que diuen els analistes poc curosos, a Israel no tots els partits són el mateix, quan portaven aproximadament deu dies d’operació, Ehud Barak, que era el líder del Partit Laborista, va començar demanant una treva, Tzipi Livni va continuar mantenint que no, però al final, com era lògic de pensar, tothom sabia -i no calia ser una gran analista- que Israel no podia estar matant palestins a mansalva el dia que Barak Obama prengués possessió a Washington. És que tot va lligat aquí. O sigui, l’operació estava calculada perfectament, exactament igual que la que havien calculat a l’Iran, havia de passar entre les eleccions de novembre fins la presa de possessió d’Obama. En el cas que guanyés Obama és clar, en el cas que guanyés McCain el calendari hagués pogut variar, però guanyant Obama era clar que Israel, curiosament, i a més a més és que això va ser fins i tot infantil, fixeu-vos que la retirada de Gaza es va fer exactament el dia de la presa de possessió d’Obama. No són casualitat les coses, totes passen d’acord amb un calendari i uns interessos o unes pressions i aquí va ser claríssim, el dia de la retirada israeliana de Gaza és el dia de presa de possessió d’Obama.

El problema del Govern israelià de centre-esquerra –així és com la premsa internacional el qualificava- és que sempre ha passat el mateix i ja us ho he comentat abans amb Simon Peres, quan l’esquerra israeliana emula a la dreta, dona arguments a la dreta de que té raó, i els electors què fan? per què hem de votar un succedani? Votem als originals. I és exactament el que van fer a les eleccions. Per primera vegada el Partit Laborista pràcticament desapareix del mapa electoral israelià. I com a tercera força, per davant del Partit Laborista, va entrar l’extrema dreta, un partit xenòfob que es diu Yisrael Beiteinu, que vol dir Israel Casa Nostra, liderat per un senyor que es diu Avigdor Lieberman que va centrar tota la seva campanya electoral en incitar a l’odi contra els àrabs, no contra els àrabs dels territoris ocupats sinó contra els àrabs israelians, és a dir, ciutadans israelians amb passaport, amb dret a vot, per exemple exigint que haguessin de fer un jurament de fidelitat a l’Estat d’Israel. Un jurament de fidelitat, és clar, en un Estat jueu, difícilment es pot demanar a un palestí musulmà que faci un jurament a la bandera –allò que feien aquí, que a mi també em va tocar a la mili- jurar fidelitat a una bandera a la qual ells no se senten afins, hi ha un Estat que es defineix com Estat jueu quan ells no són jueus, en un Estat on ells se senten marginats, en un Estat on qualsevol jueu del món que arribi qualsevol dia tindrà més privilegis que aquests ciutadans palestins israelians que potser porten 500, 600, 700 mil anys vivint allà. És difícil demanar fidelitat a un tipus d’Estat confessional com el d’Israel. Doncs en això va centrar literalment la seva campanya electoral Avigdor Lieberman, que va tancar el primer pacte de govern de coalició amb Benjamin Netanyahu, que serà el nou primer ministre, i que tot i que encara no es descarta que Kadima entri en aquest govern també si fan govern d’unitat nacional, de moment el que tenim sobre la taula és un acord de govern entre la dreta del Likud i l’extrema dreta de Yisraeli Beiteinu pel qual Avigdor Lieberman, el líder de Yisraeli Beiteinu serà viceprimer ministre, serà ministre d’Afers Estrangers. I aquí hi ha un problema greu perquè serà el senyor que haurà d’anar a Washington a parlar amb Hillary Clinton i amb Barak Obama, jo això que no acabo de veure clar, no sé si se la jugaran tant, ja ho veurem, encara no està tancat. Aquest senyor serà ministre d’Afers Estrangers i el programa d’aquest pacte que es va tancar donava dues coses com a preferents: u, enderrocar el Govern de Hamas a Gaza i, dos, impedir per qualsevol mitjà que l’Iran es

doti de l'arma nuclear. Quan dic qualsevol mitjà ja podeu entendre... n'hi ha dos de mitjans, no? Doncs ja està.

El problema de tot això, a banda del que els hi estava explicant de que normalment quan els governs de centre o d'esquerra o dels governs que es diuen de centre-esquerra actuen com la dreta i l'extrema dreta ho acaben pagant electoralment perquè la gent prefereix la realitat que una còpia, el problema a Israel, i això realment em va impressionar molt aquest últim viatge, és que el 94% de la població donava suport a aquesta operació militar de la forma més acrítica. Recordo la primera vegada que vaig estar a Israel, va ser l'any 1982, a més a més vaig arribar-hi que devia ser el juliol-agost, i molt poc després, el 16 de setembre de 1982 es van produir les matances de Sabra i Chatila, 1.300 morts més o menys, exactament els mateixos que hi ha hagut ara a Gaza i el 2006 al Líban. Doncs l'any 1982 400.000 persones, i això ho vaig veure jo i els que sou més grans us en recordareu perquè allò va ser realment notícia mundial, 400.000 persones van sortir al carrer a Tel Aviv a protestar contra la matança de 1.300 palestins a Sabra i Chatila i a exigir la dimissió del Govern Begin, que va ser el que va engegar l'operació el 1982 que es va anomenar eufemísticament "Pau per Galilea" i que va acabar envaint Beirut, exigien la dimissió del Govern Begin per aquella matança. Al 2006, quan la guerra del Líban, a penes van haver-hi protestes però és que en aquesta matança de Gaza que és molt més greu del que va passar al Líban, perquè si bé el número de morts és molt similar, allò és un territori que com us deia està ocupat des de l'exterior, és a dir, totalment segellat, no podien ni sortir els ferits, ni podia entrar ajut humanitari, bombardejant sistemàticament al llarg d'aquestes tres setmanes, el 90%, 93%, 94% de la població israeliana donava suport a allò que estava passant. I quan nosaltres vam estar treballant allà durant la campanya electoral per les eleccions de febrer el sorprenent és que la majoria de gent amb la qual vam parlar -i creieu-me que vam parlar amb centenars de persones, no polítics sinó botiguers, mestresses de casa, professors universitaris, gent exactament com els que estem avui aquí reunits- l'única crítica que feien al Govern, alguns, molt poquets, estaven absolutament en contra des del principi, però d'aquest 93%, 94% de persones que van donar-hi suport -que això és moltíssim- la majoria el que criticaven del Govern és que no havien acabat la feina i que per tant votarien més cap a la dreta perquè s'havia d'acabar. En anglès: *They didn't finish the job* (No van acabar la feina). I això ens ho van repetir centenars de vegades. I a les enquestes és claríssim i després, quan veus els resultats de les eleccions, són molt comprensibles els resultats que hi ha hagut. Kadima és cert que va guanyar per un diputat, perquè van ser els que més tantos es van apuntar amb aquesta operació militar, però els laboristes van quedar escombrats del mapa. El que la gent més criticava de Barak, que era el ministre de Defensa, que és qui va enviar els tancs, els helicòpters, els avions i les bombes a Gaza, el que més li criticaven és que al cap de quinze dies d'haver-la iniciat ja estava demanant un alto el foc per acontentar als americans. I aquí està per què va quedar en quarta posició. És la vegada que el Partit Laborista, fundador de l'Estat d'Israel, és el partit de Ben Gurion, el Partit Laborista no és qualsevol partit a Israel, és el partit fundacional, van governar ininterrompudament Israel des de l'any 1948 al 1977, que va guanyar Begin. I han quedat quarts, per darrere d'Avigdor Lieberman, que és un senyor que va néixer a Kishiniev, a Moldàvia, que va arribar al 1978 a Israel i que el primer ofici que va tenir a Israel era "goril-la" de discoteca, porter de discoteca. Aquest senyor serà, que a mi em sembla molt bé, no tinc res contra els porters de discoteca, però diguem que el seu missatge polític continua sent de porter de discoteca. Aquí està el problema, entre el 1978 i ara no ha evolucionat massa en el missatge.

Per tant, el més important de tot això és què els hi està passant a uns i a altres. Jo crec sincerament que políticament han emmalaltit. Primer símptoma de la malaltia israeliana: Camp David II, responsable: Ehud Barak, ni Sharon, ni Lieberman, ni Netanyahu. Ehud Barak. A la Cimera de Camp David de juliol de 2002, Ehud Barak va convèncer per motius electorals -estava perdent el Govern, de fet les eleccions van ser al gener de 2003, que va guanyar Sharon. Ja tornem a estar en les mateixes- va

convèncer absolutament als israelians, amb el poder que aleshores tenia el Partit Laborista mediàtic i real sobre el país, va convèncer els israelians de que ell havia ofert tot el que podia oferir als palestins. Camp David II, tothom sap de què estic parlant? sí?. De fet aquella cimera amb Clinton, Arafat, fent aquell ball a la porta a veure qui entrava primer... Va convèncer els israelians de que havia fet literalment l'oferta més generosa que es podia fer als palestins i que ells no la van acceptar. Ergo, els palestins no volen la pau sinó que en la seva agenda oculta continua estant l'expulsió dels jueus al mar. És a dir que no volen dos Estats sinó que volen tot Palestina. I això ha calat absolutament, creieu-me, en el subconscient polític de la immensa majoria d'israelians, desconfien absolutament de que la pau amb els palestins sigui possible. I això la responsabilitat és d'Ehud Barak i d'un senyor molt amic d'Espanya, un gran hispanista però un molt dolent polític israelià que es diu Shlomo Ben Ami, que era el ministre d'Exteriors d'Ehud Barak. És un gran amic nostre, jo el conec molt, és molt amable, és molt agradable, però la van vessar per tot arreu, perquè realment van capgirar la mentalitat pública israeliana, van lliurar el país a Ariel Sharon i ara han fet que el 94%, el 90%, el 96% d'israelians creguin que no és possible fer la pau amb els palestins. El missatge és claríssim, o ells o nosaltres, si nosaltres tenim més bombes guanyarem, quants més en matem més fàcil serà que guanyem, i aquest és el missatge del subconscient col·lectiu israelià de la majoria de gent. No ens enganyem, hi ha pacifistes, dones de negre, gent fantàstica, que ho són, però és que les dones de negre fa vint anys reunien centenars de persones a les places d'Israel protestant contra la injustícia i contra l'ocupació i ara jo he vist, pobres dones, dues senyores, efectivament vestides de negre igualment, però dues, a quatre cruïlles que havien d'aguantar els impropis més bastos, absurds, insultants, dels taxistes, dels camioners que passaven per allà. No els repetiré. Però eren, de veritat, dues, tres dones a quatre cruïlles, realment el camp de la pau israelià s'ha mort i això ho hem d'entendre, no hi ha camp de la pau a Israel. No n'hi ha. Pau Ara no existeix, hi ha objectors de consciència, jo tinc excel·lents amics, però en són un, dos, tres, quatre, cinc, quinze, hi ha dones de negre, però això, un, dos, tres, quinze. S'ha mort el camp de la pau israelià. Això no vol dir que no pugui ressuscitar, perquè ja se sap que la gent ressuscita en aquelles terres, és sabut històricament, però avui està mort.

I a l'altre cantó què passa? Exactament el mateix. El que passa és que no es poden comparar, igual que la desproporcionalitat de la matança no és comparable, la desproporcionalitat de la situació política tampoc ho és. És a dir, aquí hi ha un ocupant i un ocupat, aquí hi ha un país que no compleix les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU durant 42 anys i n'hi ha uns altres que esperen que les apliquin. Per tant les responsabilitats no són les mateixes. Jo simplement estic dient que l'altre cantó és com un mirall, en la mesura en què uns han deixat de creure que és possible la pau, els altres també. I aquí està Hamas. Hamas, que va guanyar. Fixem-nos, quins partits han guanyat a Israel? Uns partits que no accepten el procés de pau ni els acords de pau signats fins ara, uns partits que no només no renuncien a la lluita armada sinó que el primer que fan és signar un acord que diuen que acabaran amb el Govern de Hamas, i uns partits que no accepten l'existència d'un Estat palestí. Quines són aquestes tres condicions? Són les que Javier Solana i Condolezza Rice van posar a Hamas perquè tinguessin el reconeixement de la comunitat internacional. I el Govern Netanyahu perdrà el reconeixement de la comunitat internacional per no complir cap d'aquestes tres condicions? No.

Per tant, estem en una situació on la part forta, la part que incompleix les resolucions de l'ONU bàsicament i que és la que ha de fer les concessions, no les concessions sinó complir la legalitat internacional, no compleix les condicions per anar a un procés de pau. I a més a més té el suport, o compta amb tot el pes al costat, d'aquesta comunitat internacional. Veurem ara si l'Administració Obama en això canvia, ja ho veurem. I a l'altre cantó, acorralats, amb una població que com a mínim, i tiro curt, el 30%-40% depèn de la caritat internacional en un territori com Palestina on mai hi havia hagut fam excepte durant la Primera Guerra Mundial perquè els turcs ho robaven tot,

mai hi havia hagut fam, hi ha desnutrició infantil. Una part que també ha passat a no creure en el procés de pau, exactament igual que l'altra, però que no tenen cap força per actuar excepte tirar quatre coets, que no fan res més que cridar l'atenció internacional. I aquesta part està imposant unes condicions a la població que no s'havien vist mai abans. Però és que a Cisjordània és increïble el procés d'islamització que s'ha produït, que jo no tinc res contra la islamització, que tothom faci el que vulgui, però és clar, induïda i forçada políticament, no. Cisjordània era un territori laic –laic en el món àrab no hi ha res- però diria aconfessional, el procés femení de posar-se el vel no per obligació sinó per refermament de la identitat nacional, i això és l'important, o sigui que ha fracassat Fatah, per la corrupció, per totes les concessions que ha fet a Israel, pel fracàs del procés de pau, i ha lliurat el testimoni a un partit que la gent et deia "no, no, si ja sabem que llançant coets ens maten a 1.300 persones, però almenys aquesta gent demostra la nostra dignitat nacional". I això és molt lamentable, és exactament el mateix que a l'altre cantó, s'està reproduint exactament el mateix, o sigui que són dues poblacions que s'han donat l'esquena absolutament, cada vegada votant a partits més extremistes a l'un i a l'altre bàndol, i són com dos trens que van en direccions oposades i per una única via.

I amb això escenifico una mica lo de l'Estat, o sigui la solució dels dos Estats cada vegada és més difícil d'aplicar. Acaben d'aprovar ara un increment d'assentaments i de colònies brutal, vaig llegir la xifra que no recordo exactament, però pràcticament es duplicaria durant el mandat de Netanyahu el nombre de colons a Cisjordània, n'hi ha 300.000, si es duplica en seran 600.000, sense comptar els de Jerusalem Est, que ningú els compta però que són 250.000 o 300.000 més. Qui separarà aquestes dues poblacions? Israel s'encamina al meu entendre, i com no s'hi posi solució molt ràpida, a un Estat d'apartheid –l'expressió no és meua, va ser Jimmy Carter qui primer la va utilitzar- on els palestins d'aquí quatre dies, qui diu quatre dies diu vint anys, no demanaran un Estat propi sinó que demanaran els drets civils per votar en el seu país i reproduiran la lluita dels negres sud-africans en contra de la minoria blanca, perquè a més a més coincidirà en el temps que els palestins seran majoria del Jordà a la Mediterrània. Al meu entendre, francament, si és que els israelians volen mantenir un Estat jueu és a ells a qui beneficiaria la solució dels dos Estats i la separació, però no una separació com la que planteja el Mur. Una de les entrevistes més interessants d'aquests dies va ser amb l'ideòleg del Mur, i clar aquest senyor ens ho va dir ben clar, ens va costar hora i mitja d'entrevista, és cert, va començar dient que el Mur era una separació temporal, que tal i que qual, però apretant i girant i tornant a preguntar al final ho va dir ben clar, el Mur, literalment ho va dir, i això està posat en una crònica, "el Mur és la solució final". Clar, si veus el Mur, l'estètica del Mur, els llums, les torretes de control, les metralladores i que un senyor et digui que és la solució final, anem malament, molt malament en aquella regió perquè realment es pugui reprendre un procés de pau com el que tantes expectatives va despertar el de 1993 a Oslo. Molt malament anem.

Per tant, i amb això acabo, dient que l'Iraq és un repte, l'Afganistan és un repte, però allà on es juga els calers en política internacional Barak Obama és on se'ls han jugat sempre tots, el Pròxim Orient, el conflicte entre Israel i Palestina és el nucli. O sigui, si no se soluciona allò, no vol dir que solucionant allò ho solucionarem tot, no, en absolut, però sense solucionar allò no s'obriran les portes a una entesa entre el món cristià – parlem ja com parlen tots ells- i el món musulmà. L'entesa, el pacte de civilitzacions, l'entesa entre els dos Mediterranis, l'entesa entre Orient i Occident, digueu-ho com vulgueu, l'entesa entre cristians i musulmans, passa per solucionar en primer lloc el nucli de la confrontació. A partir d'aquí podem anar desllorigant altres problemes, sense solucionar això no avançarem enlloc.